

[Helle Degn]

ning her i de kommende år, og vi vil også gerne opfordre regeringen til at fastholde den prioritering. Vi synes, det er rigtigt.

For det andet: i marts 1985 besluttede folketinget at øge støtten til ofrene for apartheidpolitikken i form af en forhøjelse med 18 pct., nemlig til 65 mill. kr., og derudover med 10 pct. hvert år i de kommende år. Det er også en forøgelse af indsatsen, som vi gerne støtter. Forskningsindsatsen er der planer om i vores 5 års plan skal øges.

For det tredje vil jeg nævne frontlinjesta-terne. Her ser vi, at der er iværksat projekter til støtte for dem i den særlig vanskelige situation, de står i grundet apartheidpolitikken, og støtten udvides fortsat. Vi ved også, at der i januar 1986 skal holdes et møde i Harare, og der er også lagt op til en øget nordisk indsats. Det synes vi er en god ting. For Sahelområdet må man sige, at den tørkeperiode, som faktisk begyndte mange år tilbage, for 15 år siden, har forstærket den krisesituation, man oplever i disse lande, også i befolkningstilvæksten.

Miljø- og energiproblemer nødvendiggør en ekstra indsats for en mere langsigtet genopretning af den økologiske balance inden for de store landområder, inden de går egentlig tabt. Derfor er det socialdemokratiets opfattelse, at projektstøtten også i den nye 5 års plan til bl.a. skovplantning og træplantning i forbindelse med landbrug skal øges. Klitbeplantningen i flere af landene forudsætter vi også intensiveret. Målet må være at skaffe brændsel og landbrugsjord til de hungerramte lande. En effektiv indsats kræver planlægning, forskning og penge, og Danmark er parat. Projektbevillingen til miljø- og energiprojekter i Sahelområdet udgjorde i 1985 50 mill. kr.; her ønsker vi en fordobling. Den bundne finansielle bistand er også blevet forøget, og bidraget til den afrikanske udviklingsbank er blevet forøget. Vi synes, at det er udmærket at fortsætte, og sidst, men ikke mindst vil jeg nævne FNs flygtningehøjkommissariat, som i 1985 fik 125 mill. kr. Desværre tegner det sig ikke sådan, at der vil være mindre brug for støtte, og også her har jeg forstået at regeringen er positiv.

De eksempler, jeg har nævnt i min tale, skulle alle gerne tjene til at klargøre vores ønske om en Afrikaprioritering, som vi alle må forvente, og som der faktisk er lagt op til

og taget højde for. Den 9. december er folketingets udenrigsudvalg indkaldt til en drøftelse af 5 års planerne for bistandshjælpen, og også her vil vi fremføre vores synspunkter, hvorfor vi ikke ser, at der er behov for dette beslutningsforslag kun 12 dage før mødet skal afholdes.

Bjørn Elmquist (V):

På mit partis, venstres, vegne og også på det konservative folkepartis vegne, da hr. Fischer desværre er forhindret i at være til stede, skal jeg gøre et par bemærkninger om dette forslag.

Vi har på ingen måde lyst til at modsætte os, at regeringen kommer med redegørelser for Danmarks indsats for at løse Afrikas særlige problemer, men vi er overbevist om, at den redegørelse nu nok skal komme alligevel. Vi skal vel også have en debat, som vi plejer at have det, i løbet af folketingsåret om den danske u-landsbistand.

For så vidt angår det andet punkt i forslaget, at vi udelukkende skulle reservere fremtidige stigninger i dansk udviklingsbistand til Afrika, må jeg sige, at det synes vi virker meget kategorisk og er en unødigt fastlåsning. Vi er enige i, at der er et stort behov for at give Afrika specielle prioriteter, men det er måske lige – jeg var lige ved at bruge ordet »poppet« – useriøst nok at glemme alle de andre ting, der er rundt omkring. Der er ganske alvorlige udviklingsproblemer, ganske fattige lande med meget, meget store bistandsbehov andre steder i verden, og vi ville i vort parti synes, det var forkert, om vi skulle låse os så kategorisk fast, som dette beslutningsforslag lægger op til.

Inger Harms (SF):

I denne sommer gik situationen i Afrika rigtig op for folk. Arrangementer spændende fra Rock for Afrika til Opera for Afrika var medvirkende til, at masser af mennesker over hele verden blev bevidstgjort om den sult- og katastrofesituation, mange lande i Afrika befinder sig i. Nu kan Afrikas problemer jo ikke løses ved private initiativer og tilbagevendende katastrofehjælp. Det er ikke nok at overleve, det er nødvendigt også at have en fremtid, som Bradford Moores, leder af FNs udviklingshjælp, sagde, da han for nylig var i Danmark. Han var også inde på, at hjælpen